

Vi kan også godt se det fornuftige i, at man i højere grad engagerer sig politisk i dette, og vi fralægger os derfor heller ikke ansvaret for, hvad der sker på disse områder.

Når vi alligevel diskuterer erhvervsuddannelser, vil jeg ikke lade være med at nævne de problemer med manglende økonomiske midler, som man generelt har diskuteret meget på erhvervsskolerne, for det, at der er problemer i forbindelse med uddannelserne på erhvervsskolerne, kan jo hænge sammen med, at uddannelsernes kvalitet ikke er god nok, og at man mangler evne til at sikre, at de unge, som måske ikke er så bogligt orienterede, også får en uddannelse på erhvervsskolerne, som de føler sig tiltrukket af.

Det er en kendsgerning, at frafaldet på erhvervsskolerne i mange år har været stort. Det er nok lidt mindre nu, men det er under alle omstændigheder for stort. Og man ser også, at en række af de unge, som starter på en erhvervsskole, altså ender et andet sted i uddannelsessystemet – forhåbentlig bliver de samlet op af andre uddannelsesforanstaltninger – og dér synes jeg det er vigtigt at vurdere, om det netop via nogle flere midler til erhvervsskolerne var muligt at sikre, at flere fik en rigtig erhvervsuddannelse, for den rigtige erhvervsuddannelse er trods alt den almindelige, gammeldags håndværkeruddannelse af en varighed på ca. 4 år. EGU er også udmærket, men det er trods alt den anden uddannelse, der giver den faglige kompetence, som er nødvendig i et samfund som vores.

I den forbindelse vil jeg ikke undlade at spørge, om det ikke var værd at se på, om hele det taxametersystem, man har inden for uddannelsesområdet, er hensigtsmæssigt, som det er. Vi afviser ikke en form for taxametersystem, men vi synes, der er for mange eksempler på, at den kreativitet, som skulle til i en uddannelsesmæssig sammenhæng, bruges i en slags økonomisk tænkning-sammenhæng.

Derfor synes vi, at det var vigtigt, at man kiggede på taxametersystemer, ikke kun inden for erhvervsskoler, men i det hele taget for at vurdere, om man nu har fundet de rigtige metoder til at fremme den adfærd, som vi gerne vil have man skal have på de forskellige uddannelsesinstitutioner.

En anden ting i den forbindelse, som ministeren har overtaget fra forgængeren, er den frie konkurrence skolerne imellem. Det vil vi ikke afvise kan være fornuftigt, men der er altså res-

sourcer, som kunne bruges i et samarbejde mere end i konkurrence med hinanden. Når man nu opbygger noget nyt, synes jeg under alle omstændigheder, det vil være vigtigt at se på, om ikke det var muligt at undgå nogle af de fejlinvesteringer, som jo da trods alt er sket, netop fordi man har skullet eksistere under en fri konkurrence. Så uanset at de tre lovforslag ikke direkte vedrører de her to ting, så mener jeg alligevel, at de to ting omkring taxametersystemet og omkring konkurrencen skolerne imellem er noget, som ministeren bør overveje, også når man laver nye udbygninger på det her område.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Et af det danske samfunds største sociale problemer er, at alt for få unge uddanner sig. Det er pinligt, at ca. 25 pct. af en ungdomsårgang ikke afslutter en ungdomsuddannelse, og at ca. 33 pct. ikke gennemfører en erhvervsuddannelse. Årsagerne til den situation er mange og forskellige:

For det første har vi endnu ikke indstillet os bevidsthedsmæssigt på den nye erhvervsstruktur. Alt for mange har stadig en forestilling om, at hvis man ikke kan det dér med bøgerne og skolen, så kan man bare få et arbejde. Sådant har det også været tidligere, men sådan er det ikke længere.

Generelt kræver alle job stadig flere kvalifikationer. Der er ikke mange job tilbage, hvor man bare skal kunne bruge en kost og så gøre, som der bliver sagt. Bevidsthedsmæssigt befinder vi os stadig i industrisamfundet, mens erhvervslevet med stormskridt er på vej ind i informations- og servicesamfundet.

Det holdningskred, der her er brug for, kan vi ikke lovgive os til. Her er der tværtimod brug for en aktiv indsats fra arbejdsmarkedets parter og fra f.eks. skolerne. I øvrigt ville det sikkert også hjælpe, hvis en større del af det danske samfund og ikke mindst Folketingets partier indså, at der i dag mere end nogen sinde er grund til at sørge for, at lyset ikke bare er for de lærde, men at vi kommer langt sikrere og bedre ind i fremtidens samfund, hvis vi satser på uddannelse til alle i stedet for f.eks. at bilde hinanden ind, at alle problemer med arbejdsløshed var løst, hvis vi sænkede f.eks. mindstelønnen.

For det andet har vi med den førte arbejdsmarkedspolitik gjort det for attraktivt for unge at optjene dagpengerektigheder. Har man først vænnet sig til en høj levestandard, så er det svært at sætte tæring efter f.eks. en SU.